

proti meni, ki sva se poznala še tako malo časa pa sva že postala velika prijatelja. Hvala ti, mala Justinka, za tvoje srce, četudi le lectasto!

Naprej je šla drugo jutro moja pot. Justinkini očki so bili še zadremeni, ko mi je dajala roko v slovo in vpraševala, če imam še srce. Imel sem ga takrat še celo. Škoda, da ni tako ostalo; shranil bi ga za spomin. A solnce je tisti dan močno žgalo tam po Ptujskem polju, kjer sem koračil, in slabo je vplivala njegova toplota na Justinkino „srce“; če nisem hotel imeti žepa onesnaženega, sem moral „srce“ zavreči. Škoda, kaj ne, Justinka? — Pa ne žaluj! Lectasto je bilo, ki sem ga zavrgel; tvoje pa je našlo pot v moje, in lep je spominek nate in na tvoje črne očke...

Pozdravljena, Justinka!



ENGELBERT GANGL:

Fantje od fare.

(Dalje.)

Obren.



Obren je bil bojazljiv in strahopeten, da res že ni bilo več lepo. Preplašil se je vsakega šuma, vsakega najmanjšega ropota že ob belem dnevu, zvečer pa ga je obšla kar kurja polt, če se je po nerodnosti zadel ob stol, da se je premaknil in zaropotal. Povsod je hotel videti divjega moža, povsod je hotel videti strahove, čeprav mu je oče že stokrat dejal, da divjega moža ni in da je strah v sredi votel, okrog ga pa ni nič.

A kaj je to izdalo! Obren je bil strahopeten in bojazljiv — pa konec besed!

Hlapec je pripeljal s polja domov buče. Sedaj se pa oče domisli te-le šale: Izbere bučo, najlepšo in najdebelejšo, pa jo iztrebi in očisti, da je bila znotraj vsa prazna. Vanjo napravi štiri luknje: dve zgoraj — oči, eno na-

vzdol — nos, eno počez — usta. In ko se je zmračilo, prižge oče svečo in povezne nanjo bučo. Pa se je svetilo skozi vse luknje, da je bilo videti nedolžno bučo smešno in strašno obenem.

Oče gre po dečka in ga vzame s seboj na dvorišče. Ko Obren zagleda goreče oči, goreč nos in goreča usta, ga obide tak strah, da bi najrajši zbežal; ampak kam naj beži siromak, ko se še z mesta ni mogel premakniti! Zato pa je rajši skril svojo glavo pod očetovo suktnjo, češ, zdaj se naj zgodi, karkoli se hoče! Sam divji mož me gleda z ognjenimi očmi in vsak trenutek me pohrusta vsega, kolikor me je v hlačah!

Oče se je seveda smejal dečkovemu strahu. Pa ga je odvedel tja do namišljenega divjega moža, kjer se je Obren prepričal, da je tista čudna



Divji mož, kakor si ga je predstavljal Obren.

prikazen navadna, nedolžna buča! Tako mu je prišlo spoznanje, da so vse govorce o strahovih, divjih možeh in drugih takih stvareh — prazne marne.

Peterček.

Peterček je prosil mater, naj mu napravi lepo vrečico.

„Nekaj takega napravim,“ je dejal, „da se ti niti ne sanja.“

Mati mu je seveda ugodila, ker je imel Peterček mater rad, ona pa njega. Pa tudi malo radovedna je bila, kaj namerava deček z vrečico.

Peterček se je zadovoljno smejal, ko je korakal z vrečico pod pazduho venkaj na ravno polje.

Bližal se je materin god, in deček jo je hotel razveseliti s posebnim darilom, kakršnega še nihče ni dal svoji mami. Pa je šel Peterček venkaj na ravno polje, koder je solnce svetilo z vso svojo nebeško lepoto in toploto. Pa je nastavljal vrečico solnčnim žarkom, rekoč: „Le pojdite semkaj v to mojo vrečico, solnčni žarki, da vas nekaj ujamem in dam mami za god!“

In ko je Peterček mislil, da je vrečica že polna solnčnih žarkov, jo je skrbno zavezal, skrnil pod sukno in jo nesel domov. Doma pa jo je skrnil za peč, da jo drugi dan razveže in obsiplje mater s solnčnimi žarki.

Drugi dan je Peterček vstal in je vzel vrečico izza peči in je stopil do matere.

„Glej, mama, mamica,“ je dejal, „za god sem ti nalovil v to-le vrečico solnčnih žarkov. Na jih, tvoji so!“

In je razvezal vrečico, a solnčnih žarkov ni bilo!

„Joj,“ je zatožil deček, „ušli so mi!“

Mamica pa se je nasmejala in je rekla: „Nič ne de, moj ljubi otrok! Srečna sem, da imam tebe, ti moj zlatkani solnček!“

Rajko.



Rajko bil otrok je vljuden
in od srca staršem vdan,
vedno je zato bil hvaljen
in nikoli kaznovan.

Vsi so radi ga imeli,
govorili so tako:
„Ko bi tudi naš bil takšen,
to nam bilo bi lepó.“

Modrovali so otroci,
mislili na vse strani,
kaj store naj, da bi Rajku
bili v lepem slični vsi.

„Lahko njemu,“ so sklenili,
„ki vse to že ve in zna,
težko nam, ki nam nikoli
žilica miru ne da!“



Silvo.

Silvo je bil učiteljev sin. Dokler še ni hodil v šolo — ej, lahko njemu! Igral se je z drugimi otroki na vasi in je z njimi vred užival vso zlato svobodo brezskrbnih mladih let.

Pa je tudi njemu dospela doba, ko je moral dati slovo samemu igranju. Prišel je čas, da je moral v šolo — seveda k svojemu očetu, ker v vasi ni bilo drugega učitelja.

Oče ga je poklical k sebi in mu dejal z resnim glasom: „Silvo, sedaj pojdeš v učilnico. Da mi boš miren in pazljiv, zakaj kakor proti vsakomur bom tudi proti tebi strog in neizprosen, ako ne boš tak, kakršen mora biti vsak otrok med poukom!“

Od kraja je res bilo tako: sedel ja lepo mirno, roke na klopi, oči pa uprte v učitelja-očeta.

Pa si je Silvo začel misliti: „Hm, moj oče je moj učitelj. Zato mi pa gre vendarle nekaj več pravic nego drugim učencem.“

In začel se je premikati na sedežu in nagajati sosedu-součencu na levo in desno, da je bilo tudi očetu-učitelju preveč. Ta je vstal izza mize, stopil do Silvove klopi, brez vsake besede prijel dečka za roko in ga odtiral — v kot! Kako sta obračunala doma na stanovanju, to naj pove Silvo sam, če hoče.

Ostali učenci pa so spoznali, da so v šoli učitelju res vsi enaki, ker ne prizanaša niti lastnemu sinu. In odslej so ljubili učitelja še bolj in so bili vedno pridni in pazljivi. Pa Silvo tudi.

Šime.

Šime je pasel na grivi za mlinom mlinarjevega oslička, pohlevno, potrpežljivo žival. Najbrž je bilo Šimnu dolgočasno. Ker si ni vedel drugače preganjati dolgega časa, je v grmu urezal šibo pa je z njo kar tako brez vsake potrebe dražil in pretepal ubogega oslička.

Osliček je mislil in mislil, kaj li je zakrivil, da ga Šime tako neusmiljeno šiba. A ni se mogel domisliti nobene krivde. In hudo mu je bilo, seveda; zakaj nihče ni rad brez vzroka tepen, tudi ubogi sivec ne.

„Ej, da ti morem do živega, to bi ti vrnil tvojo neusmiljenost,“ si je mislil osliček. A kako mu naj pride do živega, ko je bila Šimnova šiba tako dolga, da ni mogel mimo nje ali pa pod njo do pastirja, ki se je še vrhutega oprezno ogibal osličkovih kopit.

Naposled pa je bilo Šimnu tepeža dovolj. Domislil se je, da bi bilo prijetneje, ko bi oslička zajahal in se lepo, ponosni jezdec, izprehajal po grivi. Zavihtel se je od tal in obsedel na dolgouščevem hrbtu.

„Ha-ha,“ si misli osliček, „sedaj te pa imam v pesti!“

Pa gre osliček, počasi gre in gre in pride do tja, kjer se griva strmo spušča proti cesti.

Lepo je bilo Šimnu: sedel je na osličku, zavihtel je klobuk in zaukal na ves glas: „Hej, glejte me jezdeca!“

Osliček pa pobesí glavo, kakor bi trenil, dvigne zadnje noge v zrak — Šimen pa zleti z njegovega hrbta preko osličkove glave dol po strmini na cesto.

(Konec.)

